

Barbara Cartland

Magisk eld

Den eviga samlingen 14

 SAGA
EGMONT

Barbara Cartland

Magisk eld

Den eviga samlingen 14

 SAGA
EGMONT

Barbara
CARTLAND

MAGISK ELD

Saga

Magisk eld
Barbara Cartland © 1975
är översatt från engelska av Sonja Melinder efter
Fire on the Snow
Copyright © SAGA Egmont A/S, an imprint of Lindhardt og Ringhof A/S
This edition copyright © 2016
All rights reserved
ISBN: 9788711503829
1. e-boksutgåvan, 2016
Format: EPUB 3.0

Denna bok är skyddad av lagen om upphovsrätt. Kopiering till annat än
personligt bruk får endast ske efter avtal med SAGA Egmont samt
rättsinnehavaren.

SAGA Egmont, an imprint of Lindhardt og Ringhof A/S, a part of Egmont
www.egmont.com”

Kapitel 1

1859

- Alida!

Rösten var skarp och följdes av ett slag med en hopfälld solfjäder mot en böjd nacke. Alida for upp med ett litet utrop.

Hon hade varit så djupt försjunken i sin bok att hon inte hade hört sin faster komma in i sovrummet.

- Du slösar bort din tid, som vanligt! sade hertiginnan med sin hårda, obehagliga röst. Har du ingenting att göra ska jag nog hitta någonting åt dig. Jag vet inte hur många gånger jag har sagt att jag inte finner mig i att du hänger med huvudet över böckerna och fyller huvudet med en massa dumheter.

- Förlåt. Jag är ledsen att...

- Det hoppas jag verkligen! avbröt hertiginnan. Var har du fått boken ifrån?

Det blev tyst ett ögonblick, sedan sade Alida tveksamt:

- Från biblioteket.

Solfjädern daskade till henne igen, den här gången på kinden. Hon tog ett steg tillbaka och lade fingrarna över det svidande märket.

- Har jag inte förbjudit dig att ta böcker från biblioteket? stormade den rasande hertiginnan. Det är din farbrors böcker. De lämpar sig inte för en ung flicka. Ja, jag vet att din far lät dig läsa vilka böcker du ville, men jag upprepar för tusende gången att han och din mor saknade all ansvarskänsla och att de var olämpliga väktare av en ung flickas moral.

Hertiginnan betonade ordet moral, sedan förvred hon de tunna läpparna till en sarkastisk grimas och tillade:

- Det var naturligtvis bara vad man kunde vänta sig av en kvinna med din mors yrke.

Alida knöt händerna. Hon visste vad som skulle komma nu. Hon hade hört det otaliga gånger förr.

Ändå berörde det henne lika smärtsamt varenda gång och hon kände alltid av samma intensiva längtan efter att ta sin mor i försvar, att förneka allt grymt som sades.

- En varelse som sjunkit så djupt att hon uppträdde på scen kunde ju knappast veta vad som passar sig eller inte. En kvinna som vem som helst kunde betala för att se och saknade varje spår av den anständighet och takt som bör vara en osynlig del av den kvinnliga personligheten.

- Jag får inte svara henne... jag får inte! viskade Alida inom sig.

När hon kom till sin faster och farbror efter föräldrarnas död för två år sedan hade hon inte kunnat föreställa sig att någon kunde yttra sådana grymt nedsättande anklagelser mot hennes mor. Nu visste hon genom bitter erfarenhet att varje invändning eller svar medförde en omedelbar tillrättavisning i form av farbroderns piska.

Efter två år på slottet hade Alida uppnått en självkontroll som gav henne en viss tillfredsställelse eftersom hon visste att den förvånade hennes släktingar.

Ändå var det alltid lika svårt för henne att höra dem tala om hennes underbara, älskliga mor på det här fruktansvärda sättet och veta att hon var för feg för att fortsätta att föra en förlorad kamp.

- Böcker är till för män, sade hertiginnan. Kvinnor ska sy. Och särskilt en flicka i din ställning bör göra nytta för sig.

- Det har jag försökt göra, faster Sophie.

- Fattas bara annat, sa hertiginnan. Du är ett fattighjon. Hör du det, Alida? Ett fattighjon! Du bor här enbart tack vare din farbrors godhet och det minsta du kan göra för att visa din tacksamhet är att hjälpa mig efter bästa förmåga, vilket dessvärre är ömkligt lite.

- Jag försöker faktiskt, faster Sophie.

- Nu går du tillbaka till biblioteket med boken, befallde hertiginnan. Och kommer jag någonsin på dig med att ta en bok igen eller att läsa när du ska arbeta ska jag se till att din farbror straffar dig så att du inte glömmer det i brådrasket.

Hennes ögon gnistrade av grymhet medan hon tilllade:

- Du kanske inbillar dig att du är för gammal för att bli pryglad när du är arton år men tänker du fortsätta att uppföra dig som en olydig barnunge kommer du att bli straffad som en sådan.

- Ja, faster Sophie.

Alida tog boken och gick mot dörren.

- Ett ögonblick! kommenderade hertiginnan.

Alida vände sig om och såg spänt på fastern.

De stora ögonen i det lilla ansiktet var fulla av ogråtna tårar, inte bara på grund av smärtan efter slaget, som lämnat ett klarrött märke på hennes kind, utan för att hon alltid ville gråta när hon hörde sin faster ösa gift över

hennes mors minne. Men hon visste att ingenting kunde förändra fasterns och farbroderns bittra hat mot henne.

- Jag kom egentligen för att tala om en sak som säkert kommer att göra dig förtjust, sade hertiginnan långsamt. Men när jag tänker på hur du uppför dig får jag nästan lust att be Mary att ändra sig.

- Ändra sig?

- Din kusin är alltid så snäll och generös mot dig, även om himlen ska veta att du inte förtjänar det. Hon har bett att du ska få följa med henne till Ryssland.

Alida stod mycket stilla, så häpen att hon undrade om hon kunde ha hört rätt.

- Till Ryssland? upprepade hon.

- Låt bli att upprepa allt jag säger på det där irriterande sättet, utropade hertiginnan. Mary reser till St. Petersburg om två veckor när hennes kommande äktenskap med hans höghet prins Vorontski ska offentliggöras.

- Oh, faster Sophie, så underbart för henne! utbrast Alida. Jag hoppas att hon kommer att bli mycket lycklig!

- Det är självklart att Mary kommer att bli nöjd som hustru till en så framstående person, svarade hertiginnan. Hon har bett att få ha dig med som sällskap fram till bröllopet, även om jag är långt ifrån säker på att det är lämpligt.

- Så jag ska resa tillsammans med henne... om två veckor?

- Det var ju precis det jag sa, svarade hertiginnan. Jag kan inte låta bli att tycka att Mary begår ett stort misstag. Jag hade hellre sett att hon hade valt någon av sina vänner. Kanske lady Penelope Berkeley, som är en charmerande, väluppfostrad flicka med god bakgrund. Men av någon

anledning som jag inte begriper envisas hon med att vilja ha dig med.

Alidas ögon strålade av iver. – Så underbart snällt av Mary, sade hon. Naturligtvis ska jag göra allt jag på något vis kan för att vara till hjälp.

– Det hoppas jag innerligt, sade hertiginnan skarpt. Det är inte många unga kvinnor som får en sådan möjlighet. Jag kan bara hoppas och be att du ska uppföra dig ordenligt, Alida.

– Naturligtvis ska jag göra det, faster Sophie.

– Jag är inte övertygad om att du kan skilja mellan rätt och fel, med tanke på det dåliga blod som flyter i dina ådror, fortsatte hertiginnan hårt. Hur som helst kommer du inte att vara i St. Petersburg länge. Jag är säker på att storhertiginnan Hélène, som Mary ska bo hos, kommer att vilja att bröllopet äger rum så fort som möjligt och då kan du komma hem med detsamma på snabbaste, billigaste sätt.

– Ja, faster Sophie.

Hertiginnan granskade henne uppifrån och ner.

– Jag antar att du måste ha en del nya klänningar, även om jag bävar för vad din farbror kommer att tycka om sådan lyx.

– Jag har inte många som är användbara, svarade Alida. Jag har försökt ändra några av Marys gamla klänningar men hon är så mycket större än jag.

– Hon ser mycket ståtlig ut medan du är lika oansenlig som det anstår dig. Vi ska skicka efter mrs Harben från byn så får hon sy några vardagsklänningar åt dig och kanske en eller ett par aftonklänningar.

Innan Alida hade hunnit tacka henne fortsatte hon:

- Mer finns det inte tid till, även om vi skulle kunna ha råd med det. Förresten kommer ingen att titta på dig och jag hoppas att du kommer att ha den goda smaken att inte försöka framhäva dig själv.

Hon gjorde en ny paus och tillade med eftertryck:

- Även om du kommer att vara utrustad som en sällskapsdam är du bara ett tjänstehjon. Du är där för att lyda Mary i allt hon säger och se till att hon har det bekvämt.

- Jag förstår, faster Sophie.

- Jag skickar en av stalldrängarna till byn med detsamma för att säga till mrs Harben att komma hit i kväll, fortsatte hertiginnan. Jag tror att det skulle vara bäst att alla dina klänningar är grå, en diskret, sober grå nyans.

Alida var nära att protestera, men hon bet ihop tänderna innan orden hade kommit över hennes läppar. Vad tjänar det till att säga emot? tänkte hon.

Hon visste bara alltför väl att det var hertiginnans avsikt att förödmjuka henne, att få henne att känna sig så kuvad att hon mer eller mindre skulle utplåna sig själv.

Hon längtade efter färg. Klänningar i hyacintblått och lindblomsgrönt, smörblomsgult eller syrenlila, till och med liljekonvaljevitt, kläder som det skulle vara en glädje att bära!

Men hennes faster menade allvar med att hon måste uppträda som en tjänare, för det var vad de hade försökt att göra henne till ända sedan hon kom till slottet.

Det var inte ofta hon fick ett ögonblick för sig själv och det var olyckligt att hennes faster skulle komma in i hennes rum och ta henne på bar gärning med en bok från biblioteket. Att det var en latinsk klassiker skulle inte ha blidkat hertiginnan, som ansåg att allt läsande var slöseri

med tid och att kvinnor skulle sysselsätta sina fingrar, inte sina hjärnor.

Men just nu kändes det inte som någon katastrof att hon blivit förbjuden att låna en bok från biblioteket igen. Hon skulle få resa till Ryssland med Mary!

Alida hade varit medveten om en gåtfull känsla av spänd förväntan och tissel och tassel i slottet ända sedan det kom ett brev från storhertiginnan Hélène, tsarens faster, för några veckor sedan. Hon hade vetat att någonting var i görningen och att detta något gällde Mary, men ingen hade anförtrott sig åt henne, minst av allt hennes kusin.

Samtidigt hade Alida, intelligent som hon var, haft klart för sig att hertiginnan sedan en tid tillbaka ansträngde sig för att få till stånd ett bra giftermål för sin enda dotter.

Hertigen av Berkhamstead, känd som "Heliga Hertigen" bland sina samtida på grund av sin gudsnådeliga uppsyn och sin konventionella moralsyn, hade gift sig med sondottern till prins Fredrick av Reichenstein.

Hertiginnan lät aldrig någon glömma att hon var av kungligt blod, även om Reichenstein var ett fattigt furstedöme som spelade en mycket blygsam roll i Europa. Hon var emellertid släkt med många av Europas krönte huvuden, även om det var på avstånd, och hon hade en gång för alla bestämt sig för att Mary fick en social ställning som motsvarade hennes enastående skönhet.

Olyckligtvis fanns det inte många unga kronprinsar eller givna tronarvingar inom den europeiska hierarkin och till slut hade hertiginnan skrivit till storhertiginnan Hélène av Ryssland, som hade varit en Würtemberg innan hon gifte sig. Tydligen hade svaret varit precis så positivt som hon hoppats.

Alida sprang genom slottskorridorerna så fort hon hade sluppit ifrån hertiginnan.

Hon hade placerats i slottets kallaste, mest obekväma flygel, den där det enbart bodde tjänstefolk. Mary hade ett stort, bekvämt sovrum och en salong med utsikt över parken i den modernare delen av slottet.

Precis som Alida hade gissat låg kusinen på schäslongen och vilade, som hon alltid gjorde efter lunchen.

Det här var i själva verket den enda stunden på dagen då Alida var fri från sin kusins oavbrutna ordergivning.

Hon steg in i salongen, såg på flickan som vilade med huvudet på sidenkuddarna med en broderad sjal över fotterna och konstaterade, som så många gånger förr, att hon verkligen såg förtjusande ut.

Lady Mary Shenley var urbilden av engelsk skönhet med gyllenblont hår, porslinsblå ögon och perfekt, skär och vit hy i kombination med nästan klassiska drag.

Alida stängde dörren och gick över golvet mot sin kusin.

– Mary, faster Sophie har just berättat den fantastiska nyheten! Så underbart snällt av dig att vilja ta mig med till Ryssland! Jag saknar ord nog för att beskriva hur överväldigad jag är.

– Jag tänkte väl att du skulle bli förvånad, kommenterade Mary.

Hennes röst var hård och stämde illa överens med det älskliga ansiktet.

– Jag vet inte varför du vill ha mig med men vad du än har för skäl så är jag djupt tacksam.

Mary såg på sin kusin med något som liknade förakt.

– Är det möjligt att du är så dum? fnyste hon. Jag trodde att du hade fattat att jag inte har lust att ha en främmande

människa med mig. Någon som fått i uppgift att vakta och se till att jag uppför mig lika skenheligt som här hemma.

Hon skrattade hånfullt.

- Pappa har redan gett mig sin första bröllopspresent. Kan du gissa vad det var? En bibel, förstås.

Alida stod och såg på sin kusin utan att säga något och Mary fortsatte:

- Om du följer med mig gör du precis som jag säger. I annat fall kommer du att komma tillbaka hit till pappa efter bröllopet med en så enorm lista över illdåd att pappa kommer att piska dig halvt fördärvad. Hon gjorde en paus och tillade: Det är inte för att jag tycker om dig som jag tar dig med, Alida, utan för att jag kommer att vara fri för första gången i mitt liv och det tänker jag utnyttja till att roa mig.

- Men roar du dig inte när du är i London? frågade Alida.

- Är du imbecill? Hur ska jag kunna roa mig med mamma ständigt hängande över axeln och som iakttar vartenda steg jag tar och tvingar mig att upprepa vartenda samtal jag för med en man, ord för ord.

Hennes läppar stramade.

- Kommer det någon som verkar intressant och som jag skulle vilja dansa med så skrämmer hon bort honom. Hon släpper mig aldrig utom synhåll. Om du tror att det är att roa sig, då försäkrar jag att jag skulle ha roligare i ett fängelse!

- Mary, jag hade ingen aning om att du hade den känslan!

- Nej, varför skulle du ha det? frågade Mary. Jag har lärt mig att uppföra mig som pappa och mamma vill när de ser mig, men tack och lov är pappas artrit så svår att han inte kan följa med till St. Petersburg och mamma kan inte lämna

honom. Jag kommer äntligen ifrån dem och jag tänker utnyttja vartenda ögonblick av tiden!

Alida drog ett djupt andetag.

- Oh, Mary, jag önskar att jag hade vetat att du kände på det viset. Jag tror att det skulle ha gjort allting lite lättare för mig.

- Vad spelar det för roll? frågade Mary skarpt. För dig var det färdigt i samma ögonblick som din pappa gifte sig med en skådespelerska.

- Min mor var inte skådespelerska, protesterade Alida. Hon var ballerina. Det är en helt annan sak.

- Inte i pappas ögon, svarade Mary sanningsenligt. Hon var en sköka och du vet lika väl som jag att pappa och mamma aldrig kan förlåta dig för att du finns till, lika lite som de kan förlåta din far för att han lämnade sin tjänst som diplomat för att gifta sig med en sådan kvinna.

- Ja... jag vet, suckade Alida.

- Därför är det lika bra att jag kan ha lite nytta av dig. Du får visa din tacksamhet över att jag tar dig bort härifrån, även om det bara blir på kort tid, genom att göra exakt allt jag vill att du ska göra.

- Det vet du att jag gärna gör.

- Det är allt jag begär, förutom att du måste hjälpa mig med kläderna. Mamma har fått för sig att jag ska ta med mig den där hemska gamla Martha. Jag vet att det är för att mamma litar på att Martha ska spionera på mig och rapportera allt jag gör. Jag funderar på att låta begrava henne i snön när ingen ser på!

Alida skrattade.

- Det kan nog bli svårt till och med i Ryssland.

- Jag är inte så säker, svarade Mary. Jag har hört sägas att ryssarna är ganska hänsynslösa.

- Hur är prins Vorontski?
Mary ryckte på axlarna.
- Hur ska jag kunna veta det? Jag har aldrig sett honom.
- Har... har du aldrig sett honom? Alida kunde nästan inte få fram orden.
- Det är klart att jag inte har. Det är mamma och storhertiginnan Hélène som har arrangerat det här äktenskapet.
- Men är du inte rädd för att prinsen ska vara gammal och motbjudande?
- Var inte löjlig, Alida. Kungligheters äktenskap är alltid arrangerade. Nu har jag faktiskt fått veta att prins Vorontski är tjugonio år och mycket snygg. Han är storhertiginnans favorit och som du vet så är hon faster till tsaren.
- Jag hoppas att du kommer att bli mycket lycklig, sade Alida.
- Vad vet du om sådant? fräste Mary.
- Pappa berättade ofta om Ryssland för mig och jag har läst många böcker om landet, svarade Alida avvärjande. Det är ett land fyllt av stora kontraster, enorma rikedomar och fruktansvärd fattigdom.
- Nåja, fattigdomen kommer knappast att beröra mig, sade Mary med ett skratt. Efter vad jag förstår är prinsen kolossalt rik och om han har flera palats, och det tar jag för givet att han har, så kommer vi inte att behöva gå i vägen för varandra särskilt mycket.
- Alida flämtade till.
- Mary! Vad skulle faster Sophie säga om hon hörde dig? Mary skrattade igen.
- Du är visst rädd för mamma, eller hur? Och du har aldrig lärt dig hur du ska ta henne, som jag har gjort. Du

har ett märke på kinden, ser jag. Vad har du gjort nu som retade henne?

- Jag läste en bok.

- Jag förstår inte varför du irriterar pappa och mamma genom att läsa, när de har förbjudit dig att göra det, sa Mary. Det skulle aldrig falla mig in att befatta mig med en massa gamla dammiga böcker. Jag vill leva! Jag vill ha vackra klänningar och mängder med smycken och jag vill att män - dussintals män - ska bli förälskade i mig.

- Det kan inte bli svårt, så vacker som du är, sade Alida och menade det uppriktigt.

Marys hårda blå ögon tycktes mjukna en aning, men hon sade:

- Vad är det för mening med att vara vacker när vi sitter här vecka ut och vecka in, år ut och år in nästan utan att träffa några män alls?

- Du är ju mycket i London.

- Jag är i London två månader om året. Två månader i mammas sällskap. Och det där året när jag debuterade var pappa också med och predikade för mig och bad för mig vareviga dag.

Hon skrattade bittert.

- Jag blev till och med inlåst i mitt sovrum om nätterna ifall någon eldig beundrare skulle komma på tanken att smyga sig upp till tredje våningen för att komma åt mig.

Mary reste sig upp och slängde den broderade sjalen på golvet medan hon talade.

- Jag mår illa bara av att tänka på det, utropade hon. Jag visste hur roligt de andra flickorna i min ålder hade. De kunde flirta när de var på fest, ta emot frierier och till och med bli kyssta i en berså under en bal. Jag hade lika gärna ha kunnat vara bevakad av en trupp soldater.

Alida böjde sig automatiskt ner och tog upp sjalen från golvet, vek ihop den och lade den över schäslongens fotända.

- Det är snart över nu, Mary, sade hon. Om ett par veckor reser du.

- Tack och lov. Pappa hade inte låtit mig resa nu om han inte varit så rädd för den ryska vintern. Gud give att det inte kommer någonting i vägen som gör att jag inte kan resa!

- Det gör det säkert inte, sade Alida optimistiskt. Men vi ska väl inte resa ensamma?

- Det är klart att vi inte ska, dumskalle! Nu var föraktet tillbaka i Marys röst. Prinsessan skickar en dam till England som ska vara förkläde åt mig och tsaren har gett sin örlogsminister order att eskortera oss.

- Det var verkligen storslaget!

- Jag antar att det är någon ledbruten gammal amiral, svarade Mary. Vi reser med en engelsk ångbåt så långt som till Kiel. Där väntar Ischora, den kungliga yachten, och tar oss till St. Petersburg.

- Jag har fortfarande svårt att fatta att det här är sant! utropade Alida. Oh, Mary, hur ska jag kunna tacka dig?

- Genom att uppföra dig exemplariskt tills vi reser, svarade Mary. Om du retar upp pappa så att han får ett av sina raseriutbrott kan han mycket väl förbjuda dig att resa. Hon såg rädslan i Alidas ansikte och fortsatte: I så fall blir jag tvungen att ta den där lilla markattan Penelope med mig. Eller den där hemska Elizabeth Houghton. Henne har mamma alltid tyckt om. Jag skulle aldrig kunna lita på någon av dem.

Hennes röst mjuknade en aning när hon tillade:

- Så håll nu för en gångs skull med mamma om allt hon säger. Var ödmjuk och hövlig mot pappa och hjälp för guds skull Martha att göra i ordning mina kläder.

- Ja, Mary, jag lovar, jag lovar!

- Jag hoppas att det inte är meningen att du ska se ut så där när du reser tillsammans med mig.

Mary såg på Alidas urblekta, urväxta bomullsklänning, som hade lagats och lappats så många gånger att det vara tveksamt om tyget skulle hålla för ett stygn till.

- Faster Sophie ska låta mrs Harben sy några klänningar åt mig, men hon vill att de ska vara grå, sade Alida lågt.

Mary kastade huvudet tillbaka och skrattade.

- Typiskt mamma! Du ska gå i säck och aska även när vi reser till Ryssland. Nåja, förmodligen kommer ingen att lägga märke till vad du har på dig. Det är mig alla kommer att titta på.

Hon drog en belåten liten suck när hon stannade framför spegeln och såg på sin bild.

- Det är tur att vi inte konkurrerar på något sätt, även om du på sätt och vis också har familjen Shenleys ljusa färger. Egentligen ser du inte ens engelsk ut, fast vi är kusiner. Du har din fars hår, men dina ögon ser konstiga ut.

- Du vet ju att min mor var österrikiska, sade Alida lågt.

- Hon var säkert söt att se på när hon gjorde piruetter på scenen men jag undrar hur många älskare hon hade haft när din far dök upp och hon fick en chans att gifta sig med en engelsk aristokrat!

Det blev mycket tyst i rummet ett ögonblick, sedan slank Alida ut utan ett ord. Hon sprang genom korridorerna tillbaka till sitt rum. Det var litet och kalt men det var det enda stället där hon kunde undslippa sina släktingars elakheter.